

Данас, на светог Илију, откуцава првих десет година откад су Весна и Бојана отишле. Неко их се сјећа кроз дане проведене са њима, неко као дијела наше алпинистичке историје којег се сви боје, али вјерују да ће их та чаша мимоићи. У том сјећању смрт побјеђује живот, са све мање нас који памтимо двоје дивних људи, а све више оних којима њихова имена значе само као подсјећање на то шта може да се деси ако...предуго је за набрајање. Још неколико оваквих кругова и постојаће само ови други.

Вријеме полако талози неке нове људе, њихове животе и смрти, као што рђа прекрива плочу на гребену Пасјака. Крај те плоче је осигуравалиште, около су врхови Жијева, "... а горе лете авиони, лете душе, лете облаци и сјећања...". Волим да мислим како ћу тамо да препознам и њих двоје. Барем на тренутак.

Иван Лаковић